

Družina - 21. Rane (II)

Nadaljujemo svoj razmišljanje o družini. Zadnjikrat smo govorili o družinah, ki so ranjene zaradi nerazumevanja zakoncev. Danes bi pa rad posvetil pozornost nas vseh na neko drugo dejstvo: kako poskrbeti za tiste, ki so po nepovratnem propadu svoje zakonske vezi sklenili novo zvezo.

Cerkev dobro ve, da je tak položaj nasproten krščanskemu zakramentu. Vendar pa ima njen pogled učiteljice vedno tudi značilnost srca matere, srca, ki ob spodbudi Svetega Duha vedno išče dobro in rešenje posameznikov. Zato "iz ljubezni do resnice" čuti dolžnost, da "dobro razlikuje položaje". Tako se je izrazil sv. Janez Pavel II. v apostooski spodbudi o družini in kot zgled navedel razliko med tistim, ki je doživel ločitev in tistim, ki jo je povzročil. To razlikovanje je treba upoštevati.

Če potem gledamo te nove vezi z očmi malih otrok - in mali gledajo -, vidimo še boljše nujnost, da v svojih skupnostih razvijemo resnično sprejemanje ljudi, ki živijo v takem položaju. Zato je potrebno, da je slog skupnosti, njen način izražanja, njeno obnašanje vedno pozorno na posameznike, od otrok dalje. V takem položaju oni najbolj trpijo. Kako bi sicer mogli priporočati tem staršem, naj storijo vse, da bodo vzgajali otroke v krščanskem življenju in jim dajali zgled prepričljive in dejavne vere, če jih bomo držali proč od življenja skupnosti, kakor da bi bili izobčeni. Treba je najti način, da ne bi dodajali novih bremen tistim, ki jih otroci v takih okoliščinah že tako morajo nositi. Na žalost je število takih otrok res veliko. Važno je, da občutijo Cerkev kot mater, ki je pozorna do vseh in vedno pripravljena prisluhniti in se srečati.

V teh desetletjih Cerkev v resnici ni bila ne brezčutna ne lena. Zaradi poglobitve, ki so jo izvedli pastirji pod vodstvom in s potrdilom mojih predhodnikov je zelo zrasla zavest, da je potrebno bratsko in pozorno sprejemanje v ljubezni in resnici tistih krščenih, ki so klenili novo sobivanje po propadu zakramentalnega zakona. Ti ljudje v resnici niso izobčeni in nikakor ne gre postopati z njimi, kot bi bili. Še vedno so del Cerkve.

Papež Benedikt XVI. je razjasnil to vprašanje in spodbudil k pozornemu razlikovanju in modrem pastoralnem spremljanju, saj je vedel, da "preprostih receptov" ni (govor na VII. Svetovnem srečanju družin, Milano, 2. junija 2012, odgovor št. 5).

Od tod ponovno in ponovno povablo pastirjem, naj odkrito in dosledno izkazujejo pripravljenost skupnosti, da bi jih sprejemala in jim dajala pogum, naj živijo in vedno bolj razvijajo svojo pripadnost Kristusu in Cerkvi z molitvijo, s poslušanjem Božje besede, z obiskovanjem bogoslužja, s krščansko vzgojo otrok, z ljubeznijo in služenjem ubogim, s prizadevanjem za pravičnost in mir.

Svetopisemska podoba Dobrega pastirja (Jn 10,11-18) povzema poslanstvo, ki ga je Jezus prejel od Očeta: dati življenja za ovce. Tak odnos je tudi zgled za Cerkev, ki sprejema svoje otroke kot mati, ki da svoje življenje zanje. »Cerkev je poklicana biti vedno odprta Očetova hiša [...] Nobenih zaprtih vrat! Nobenih zaprtih vrat! Vsi so na kak način lahko deležni cerkvenega življenja, vsi so lahko del skupnosti. Cerkev [...] je Očetova hiša, kjer je prostor za vsakogar z njegovim napornim življenjem« (Apostolska spodbuda *Veselje evangelija*, št.47).

Enako so vsi kristjani poklicani posnemati Dobrega pastirja. Predvsem pa lahko sodelujejo z njim krščanske družine tako, da skrbijo za ranjene družine in jih spremljajo v življenju vere skupnosti. Vsakdo naj stori svoj delež v sprejemanju drže Dobrega pastirja, ki pozna vsako svojih ovac in nobene ne izključuje iz svoje neskončne ljubezni.